

Mia

Mia overlijdt op 14 september 2009 in Asse en wordt begraven op zaterdag 19 september in Baardegem.

Hieronder volgen de voornaamste teksten uit haar uitvaartmis.

Lezing

Uit het boek Ruth

Ik zou iets willen zeggen tot jullie allen die een stuk van het weefsel van mijn leven waart: de vorm en de kleur die jullie aan mijn bestaan hebben gegeven zijn nu een lied geworden dat ik in eeuwigheid wil zingen.

God heeft me vergund heel wat te presteren, maar nu mijn zonsongang is aangebroken, zijn mijn daden van niet veel tel. Alleen de echtheid en de bekommernis waarmee ik van jullie heb gehouden, zal getuigen van het leven gevende geschenk dat wij voor elkaar geweest zijn.

Waar jullie gaan, zal ik gaan, waar jullie leven, zal ik leven. waar jullie sterven, zal ik sterven en dan wil ik bij jullie begraven worden.

Zo zullen we voor altijd samen horen en onze liefde zal het geschenk

van ons leven zijn.

Getuigenis (Preek)

Beste Reina en Rudi, Eva en Thomas, zus, schoonbroers en -zussen, nichten, neven, kozijn en vrienden van de overledene, geachte aanwezigen,

Mia was een vrouw met kwaliteiten, altijd uitgedost en fijn gemanierd, een dame. Innemend ook, met het hart op de rechte plaats, nooit verlegen om zich in te zetten voor de anderen. Ze werd geboren te Meldert, maar verhuisde al vlug met haar ouders naar Mere. Negen jaar oud kwam ze naar Baardegem wonen, in Ons Huis, die plek van ongekunsteld volksleven. Ze was er graag, tussen de boogschutters en de mannen van Cinato, tussen de kaatsers en de toneelspelers. Ze stond zelf ook op de planken, met plezier en met bijval.

De veel te vroege dood van haar vader ontredderde haar. Tegelijk smeedde hij een bijzondere band tussen haar en haar mamá. Sindsdien waren ze altijd samen, die twee, daar veranderde zelfs Mia's huwelijk met Jef niets aan. En de verhuis naar het Brusselse al evenmin. Daar was ze vanwege de werkomstandigheden van haar man naartoe getrokken, ma ging mee. De geboorte van haar dochter was een keerpunt in Mia's leven. Van dan af leefden drie generaties onder hetzelfde dak. Het komt nog nauwelijks voor nu en dat is soms jammer want elke generatie creëert levenskracht voor de andere. Maar dan weer de broosheid van het geluk: Mia verloor ook haar man voortijdig. De dood van haar mamá kwam erbovenop. Bovendien zag ze ook Reina het huis verlaten, maar dat verlies werd gecompenseerd: een begripvolle schoonzoon en twee lieve kleinkinderen veroverden moeiteloos een plaats in haar bestaan.

Na haar pensionering liet ze de hoofdstad achter zich en zocht in Opwijk naar een zinvolle invulling van haar nieuwe bestaan. Met overgave stortte ze zich op een oude passie: de muziek. Als jong meisje al had ze gezongen, en banjo gespeeld en gitaar. Nu begon ze zich te verder te bekwamen in zang. Ook sloot ze bij enkele koren aan. Haar inzet, haar stiptheid, haar trouw aan een gegeven woord maakten haar geliefd in de groep. Ze had het dus allemaal in handen, het leven lachte haar toe. Of niet -die verwoestende ziekte toch. Niet zo zeer de lichamelijke aftakeling deed haar lijden, dan wel het besef dat ze altijd alles wat ze lief had gehad te vroeg af moest staan, nu dus ook het eigen leven. Eén straaltje zon toch door de wolken van haar machteloosheid: de voortdurende aanwezigheid van Reina en haar gezin. Want de laatste maanden waren ze weer samen, moeder en dochter, meter en kleinkinderen. Het troostte haar mateloos dat die dierbaren dag en nacht voor haar op de bres stonden. Maar was het dat dan niet wat zij had voorgedaan? Nu zingt Mia niet meer. Of toch: ze zingt een nieuw lied, een canticum novum, een canticum cantabile. Ze zingt het voor de Heer. Cantat Domino. Ze jubelt met

het engelenkoor. Canticorum jubilat.

Voorbeden

Bidden wij voor Mia, dat haar leven en werken, haar liefde en verlangen, een antwoord krijgen in Gods genade, en dat zij bij God thuis mag zijn.

Laat ons bidden.

Bidden we voor Reina en Rudi, voor Eva en Thomas en voor de hele familie in rouw, dat allen troost mogen vinden bij elkaar en bij God, die hen omringt.

Laat ons bidden.

Bidden wij voor alle mensen die op welke wijze ook te lijden hebben, voor hen die moeten leven met een lege plaats aan hun zijde, voor hen die eenzaam en moedeloos zijn, dat zij hun hart geopend houden in hoop en verwachting.

Laat ons bidden.

Bidden wij voor onszelf, dat we dankbaar mogen blijven voor de liefde en de zorgen, de vreugde en de hartelijkheid die we van Mia ondervonden hebben.

Laat ons bidden.

Afscheidswoord van Lieve Van Malderen, voorzitter van Cantabile

Mia heeft het licht gezien. Ze zegt: niemand gaat verloren. Deze woorden van Luc De Vos van Gorki dwalen al de hele week door mijn hoofd. Ik weet niet eens of Mia dat nummer kende, laat staan graag hoorde. Maar deze twee lijnen schetsen voor mij het beeld dat ik van Mia wil bewaren. Zij is ons voorgedaan in ziekte en dood en ze heeft dat op een indrukwekkende manier gedaan. Vandaag staat zij in het licht dat over ons schijnt en stelt ze ons gerust: zij is helemaal niet verloren, van aan de overkant waakt zij over ons en blijft ze ons nabij.

Mia, in naam van het Cantabilekoor kom ik je dag zeggen. Helemaal weg ben je niet voor ons. Want wij, muziekliefhebbers, hebben de grote gave, het grote geluk om over alle dimensies heen verbondenheid te voelen. Zo hebben we je aanwezigheid goed gevoeld op de repetitie maandag, toen we het nieuws vernamen dat je pas was overleden. Een goede repetitie was het niet, onze stemmen gleden naar beneden, onze ogen zochten naar jouw stoel, op het hoekje op de tweede rij bij de alten. Dat was je vaste stek. We hebben je gekend als een bijzonder stipt en geëngageerd koorlid. Je was een dame van uur en tijd, geen gezever, je kwam om te leren en

te repeteren. Maar na de repetitie kon je wel blijven plakken, zoals het een goed Cantabilelid betaamt. Hoe kon je dan genieten van je Duvel, je wijntje, je babbel! Je was altijd geïnteresseerd in andermans verhalen, je informeerde hoe het met ons ging, je luisterde en je lachte mee. Zelfs toen je ziek viel en in behandeling moest, zette je je uiterlijke trots, je verslagenheid, je lichamelijke belemmeringen opzij en kwam je toch blijven repeteren. Je ziekte was geen taboe en ik hoop dat het je geholpen heeft om je leed met ons te delen, al was het maar een beetje. Ik weet dat het je enorm veel pijn heeft gedaan dat je uiteindelijk moest opgeven. Je had de kracht niet meer, hoe graag je dat ook wou, om je stem aan het zingen te krijgen. En toch heb je je laatste krachten aangesproken om mee te zingen in onze Liefdesmatinee op 15 februari van dit jaar, hier in de kerk van Baardegem. Je hebt je toen nog verontschuldigd dat je achteraf niet kon helpen op de receptie omdat je al je energie in het optreden had gestoken. Om maar te zeggen dat je jezelf, je ziekte aan de kant zou geschoven hebben in het belang van het koor.

Dat we vandaag in Baardegem samen zijn, is geen toeval hè Mia. Dat heb je zelf gewild. Je wortels liggen hier. En hoewel je met je gezin in Woluwe hebt gewoond en later vele jaren in Opwijk, is je hart blijven kloppen voor de Faluintjesstreek. Daarom was je zo in je nopjes toen we ons met het koor engageerden voor de concerten van het Faluintjestheater. De vele repetities in Zaal Ons Huis in Baardegem, die voor jou een vertrouwde thuis was, en de daaropvolgende optredens in de abdij van Affligem hebben je doen opfleuren. Volgens mij waren ze zelfs de rechtstreekse aanleiding van je voornemen om je meisjesdroom waar te maken: zangles gaan volgen. De moeilijke lessen notenleer waren er voor jou niet te veel aan. Naast de fitness had je een tweede passie gevonden in de muziekacademie van Asse en ook daar heb je je voluit gegeven. Met dezelfde inzet en gedrevenheid als bij het Cantabilekoor, sloot je je aan bij het koor van de muziekacademie.

De manier waarop jij je weduwenbestaan invulling hebt gegeven, is voorbeeldig. Je was een dappere vrouw, vol kracht en doorzettingsvermogen met een bezorgd moederhart waaraan we ons allemaal hebben kunnen warmen. Je was ook ongelooflijk jong en fris van geest. Het was een plezier om in jouw gezelschap te zijn. Ik zie je nu met een verlegen glimlach deze lofbetuigingen wegwuiven, want je was ook erg bescheiden en nuchter, met je twee voeten op de grond. Je stond niet graag in de schijnwerpers, maar laat ons nu dat plezier vandaag van die mooie herinneringen met jou in ons op te slaan.

Mia, zoals ik al zei, voor ons ben je niet verloren. In elk lied dat we zingen, in elk glas dat we drinken, elke keer dat we samen zijn, zullen we jou ontmoeten. Daarom hoeven we geen afscheid te nemen, want ooit komen we je vervoegen in het engelenkoor daarboven. Dikke kus x

